

Ålders- och könsfördelning hos sträckande rovfåglar över Falsterbohalvön hösten 1990

Age and sex ratio among raptors migrating past the Falsterbo peninsula in the autumn of 1990

Nils Kjellén

Meddelande nr 140 från Falsterbo Fågelstation

För femte året studerades rovfågelsträcket i Falsterbo med ambition att bestämma kön och ålder hos så stor andel av fåglarna som möjligt. Bakgrund för projektet och resultat från de fyra föregående åren har tidigare publicerats i Anser (Kjellén 1988, 1989, 1990B). Projektet administreras av Skånes Ornitologiska Förening och finansieras av Världsnaturfonden (WWF).

Tabell 1. Antalet inräknade sträckande rovfåglar av olika kategorier i Falsterbo hösten 1990.
Number of migrating raptors of different categories at Falsterbo in the autumn of 1990.

	Adulta			Juvenila			Q-f	Obest	Totalt
	♂	♀	Σ	♂	♀	Σ			
Bivråk	183	182	3515			279			3794
Brunglada			8			6		1	15
Glada			59			350		43	452
Havsörn			7			2		4	13
Brun kärrhök	66	68	134			551	39		724
Blå kärrhök	68	60	128			70	65		263
Ängshök	5	3	8			11			19
Duvhök				17	10	43			43
Sparvhök	130	187	317	415	300	715		13407	14439
Ormvråk			2617			953		9840	13410
Fjällvråk	193	171	714			47		186	947
Fiskgjuse			45			85		109	239
Tornfalk	17	26	79			177		164	420
Stenfalk	3	1	4			14	114	73	205
Lärkfalk			4			20		8	32
Pilgrimsfalk	6	2	8	1	1	4		3	15

Fältarbete och bearbetning

Från 1 augusti till 11 november kunde i princip daglig bevakning av sträcket upprätthållas. Räkningar har skett från gryningen och så länge något påtagligt sträck noterats. Observationsplats har, främst på grund av vindriktningen, valts så att en så stor del av sträcket som möjligt kunnat studeras närmare. Detta innebar i många fall förflyttningar mellan olika observationsplatser under dagen. Som räknare har främst författaren och Anders Jönsson, Lund, fungerat, oftast tillsammans. För vissa dagar har siffror erhållits från andra rovfågelsräknare som Per Gräntz, Klaus Malling Olsen och Richard Ottvall. Gunnar Roos, som sköter de standardiserade räkningarna i SNV:s regi, har bidragit med siffror från 12-20 november, då sträcket var ovanligt magert. Dessutom har ett flertal besökande ornitologer hjälpt till under enstaka dagar. Alla inblandade tackas för sin medverkan.

I Tabell 1 redovisas det totala antalet köns- och åldersbestämda, respektive obestämda exemplar för alla arter under hösten. Liksom tidigare år har de obestämda exemplaren fördelats efter bestämd procent i varje 10-dagarsperiod, om andelen bestämda exemplar varit tillräckligt hög (se Kjellén 1988 för diskussion).

Resultat

I Tabell 2 jämförs totalsummor och ungfågelsandel åren 1986-1990 medan Tabell 3 redovisar mediandatum för olika kategorier under samma tidsperiod inklusive femårsmedeltal.

Tabell 2. Totalsummor och andel ungfåglar för olika arter 1986-1990.

Totals and percentage of juveniles of different species 1986-1990.

	1986	%	1987	%	1988	%	1989	%	1990	%
		juv		juv		juv		juv		juv
Bivräk	6858	37	3959	6	6954	4	7357	9	3794	7
Brungråda	1	-	10	20	7	0	5	0	15	40
Glada	291	84	243	75	313	89	499	83	452	86
Havsörn	5	40	3	33	7	71	5	20	13	15
Brun kärrhök	261	74	281	74	444	74	729	79	724	81
Blå kärrhök	342	65	150	75	180	62	356	55	263	40
Ängshök	3	0	4	50	6	67	13	54	19	58
Duvhök	30	100	31	100	15	93	19	89	43	100
Sparvhök	15712	-	14722	79	11379	78	16069	77	14439	83
Ormvärk	7094	31	10770	36	11914	51	13264	37	13410	36
Fjällvärk	1367	27	1480	34	852	29	955	28	947	6
Kungsörn	1	-	1	-	3	-	1	-	3	67
Fiskgjuse	159	-	102	26	251	38	255	56	239	66
Tornfalk	374	70	478	68	388	73	606	68	420	70
Aftonfalk	3	100	1	0	2	50	0		0	
Stenfalk	272	-	242	88	228	87	158	83	205	93
Lärkfalk	71	94	29	100	36	89	48	83	32	81
Pilgrimsfalk	28	42	15	29	20	35	28	64	15	33
Jaktfalk	3	100	0		0		1	100	0	

Tabell 3. Mediandatum för olika köns- och ålderskategorier 1986-1990. Om könen ej separerats vissa år anges den samlade medianen under hanar.

Median date off different sex- and age-categories 1986-1990.

	1986	1987	1988	1989	1990	1986-90
Bivränk, ad	30.8	30.8	28.8	26.8	24.8	27.8
Bivränk, juv	12.9	17.9	5.9	9.9	13.9	11.9
Brunglada, ad					11.9	5.9
Brunglada, juv					26.8	1.9
Glada, ad	24.9	29.9	2.10	29.9	17.10	30.9
Glada, juv	24.9	29.9	2.10	24.9	27.9	26.9
Havsörn, äldre						16.10
Havsörn, juv						8.10
Brun kärrhök ♂	9.9	15.9	5.9	26.8	28.8	1.9
Brun kärrhök ♀	9.9	31.8	27.8	27.8	26.8	28.8
Brun kärrhök, juv	8.9	1.9	30.8	27.8	26.8	26.8
Blå kärrhök ♂	20.9	27.10	30.9	8.9	26.8	13.9
Blå kärrhök ♀	18.9	17.9	15.9	27.8	26.8	3.9
Blå kärrhök, juv	24.9	29.9	2.10	29.9	8.10	1.10
Ängshök ♂					26.8	24.8
Ängshök ♀						20.8
Ängshök, juv					24.8	26.8
Duvhök, ad						15.11
Duvhök, juv ♂	1.11	26.10	30.10	31.10	2.11	2.11
Duvhök, juv ♀						25.10
Sparvhök, ad ♂		17.10	19.10	24.10	16.10	22.10
Sparvhök, ad ♀		13.10	3.10	23.10	16.10	19.10
Sparvhök, juv ♂		21.9	1.10	25.9	1.10	25.9
Sparvhök, juv ♀		16.9	7.9	6.9	2.9	9.9
Ormvränk, ad	18.9	29.9	11.10	27.9	27.9	30.9
Ormvränk, juv	5.10	17.10	11.10	30.9	17.10	11.10
Fjällvråk ♂	25.9	17.10	11.10	5.10	12.10	5.10
Fjällvråk ♀				29.9	8.10	2.10
Fjällvråk, juv	4.10	18.10	11.10	30.9	17.10	8.10
Fiskgjuse, ad		25.8	28.8	22.8	24.8	26.8
Fiskgjuse, juv		1.9	30.8	27.8	27.8	29.8
Tornfalk ♂		17.9	8.9	3.9	29.8	12.9
Tornfalk ♀					25.8	1.9
Tornfalk, juv		17.9	5.9	4.9	28.8	8.9
Stenfalk ♂		10.10	22.9	8.9	8.9	6.10

Tabell 3. forts. Tab. 3. cont.

	1986	1987	1988	1989	1990	1986-90
Stenfalk ♀						31.8
Stenfalk, juv	18.9	20.9	22.9	18.9	29.9	21.9
Lärkfalk, ad	2.9	-	24.8	27.8	25.8	27.8
Lärkfalk, juv	15.9	19.9	7.9	8.9	29.8	10.9
Pilgrimsfalk, ad	15.9	14.9	31.8	3.9	2.9	9.9
Pilgrimsfalk, juv	17.9	28.9	21.9	20.9	1.10	22.9

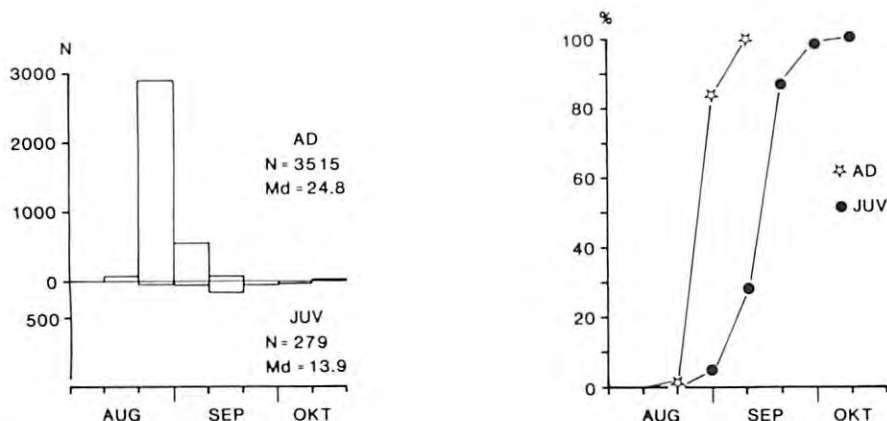
Hösten 1990 karakteriserades av bra sträckväder i augusti och koncentrerat utsträck mellan stormarna i september. Ett kraftigt kallluftsgenombrott kring 20 oktober "tömde" landet på rovfåglar och antalen i november var mycket låga för flertalet arter. De flesta sydliga rovfågelsarterna hade en bra säsong med hög ungfågelsandel, medan resultaten för de nordliga gnagspecialisterna, fjällvråk och blå kärrhök, var katastrofalt dåligt. Nordvindar under några stora sträckdagar i september-oktober försköt sträcket söder om Falsterbohalvön. Detta medförde att det vissa dagar räknades högre siffror insträckande vid Stevns klint på den danska sidan av Öresund än vad som noterades utsträckande i Falsterbo. Bevakningen vid Stevns var god under hösten och det samlade materialet har vänligen tillhandahållits av Tim Andersen.

Uppträdandet redovisas uppdelat på 10-dagarsperioder för varje art. I diagrammet har äldre fåglar (2K +) angetts uppåt och juvenila nedåt. Mediandatum (Md) anger det datum då 50% av årets sträck passerat och (N) det beräknade totalantalet av en viss kategori. I de flesta fall har även ett så kallat kumulativt diagram konstruerats. Av det framgår hur stor del (%) av totalsumman av olika köns- och åldersgrupper som passerat vid en viss tidpunkt.

Bivråk *Pernis apivoris*

Sträcket kom inte igång på allvar förrän i den tredje augustidekaden. De adulta bivråkarna kulminerade sedan snabbt med som mest 1346 sträckande 24 augusti. Detta datum blev också mediandatum, det tidigaste i femårsserien. Det totala antalet adulta (3500 ex) var det lägsta under perioden. Som mest räknades 6700 ex 1989. Sögård & Österby (1989), som räknade på ett jämförbart sätt, noterade mellan 2600 och 11 000 adulta bivråkar i Falsterbo åren 1977-1986. Rimligtvis varierar inte det antal som lämnar Sverige så mycket mellan åren. Det är dock tänkbart att varierande näringsförhållanden i övervintringsområdet i Afrika påverkar antalet återvändande adulta på våren. Bivråken är inte så beroende av bra termikförhållanden som t.ex. ormvråk, utan använder mer aktiv flykt under sträcket. Det är sannolikt främst väderfaktorer som styr hur många gamla bivråkar som räknas på Falsterbohalvön, även om Sögård & Österby inte kunde konstatera något tydligt samband mellan vindriktning och antal sträckande bivråkar. För att uttala sig om beståndstrender måste man titta på längre serier. Medeltalet adulta sträckare i denna femårsstudie, 5000 ex, ligger klart under motsvarande medeltal för Sögård & Österbys serie 1977-1986, på 5800 ex. Detta skulle kunna tas som intäkt för att det skandinaviska bivråksbeståndet för närvarande befinner sig i en utförlöpa.

Då observatören oftast var ensam i augusti, könsbestämde endast en mindre andel av de gamla bivråkarna (Tabell 1). Könsfördelningen var liksom de två föregående åren jämn med 50% hanar, och inga skillnader i sträcktid mellan könen noterades.

Figur 1. BIVRÅK *Pernis apivoris*

Ungfågeln kulminerade som vanligt klart senare än de gamla bivråkarna, med mediandatum den 13 september, vilket är två dagar senare än medelvärde för femårsserien (Tab. 3). Andelen juvenila var i år 7%, ett relativt lågt men sannolikt normalt värde. Projekt Bivråk (Martin Tjernberg i brev) noterade 0,76 flygga ungar per häckande par under året (N = 17). Detta kunde ha förväntats ha gett en något högre ungfågelsandel då antalet adulta bivråkar var så lågt. En förklaring till den låga andelen kan vara förhållandevis dåligt sträckväder i början av september. Korrelationen mellan ungproduktionen i Uppland (Projekt Bivråk) och andelen juvenila i Falssterbo är dock relativt god under femårsserien. I medeltal iakttogs 14% ungfåglar i denna studie mot 11% i Sögård & Österbys tioårsserie. Skillnaden beror delvis på att den goda ungproduktionen 1986 (Tab. 2) slår igenom mer i femårsserien. Frågan är hur många ungar ett häckande bivråkspär genomsnittligt måste producera för att hålla populationen uppe. Det känns angeläget att fortsätta följa bivråken i detalj för att utröna om den negativa trenden i antalet sträckare fortsätter.

Antalet utsträckande bivråkar var lågt hösten 1990

Foto: John Larsen

Brunglada *Milvus migrans*

Totalt 15 sträckande brunglador innebär den i särklass högsta siffran under perioden (Tab. 2). En markant sträcktopp inföll i slutet av augusti med 3 ex den 24 augusti och 4 ex följande dag. Av de äldre fåglarna bedömdes två vara subadulta (2K). Ungfågelsandelen var högre än tidigare (Tab. 2) och man frågar sig om någon var kläckt i Sverige. Ett tidigare mediandatum för juvenila jämfört med adulta brunglador överensstämmer med förhållandena hos glada. Brungladan är emellertid tropikflyttare, och övriga arter i denna kategori uppvisar det omvända förhållandet. Man bör här komma ihåg att materialet för brunglada är litet.

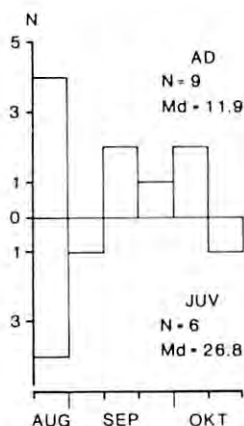

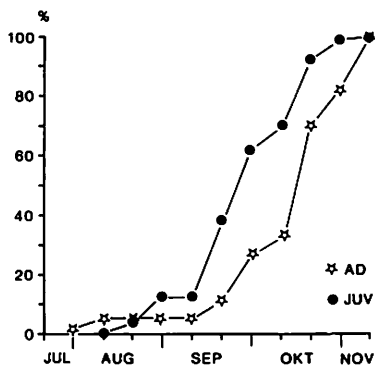
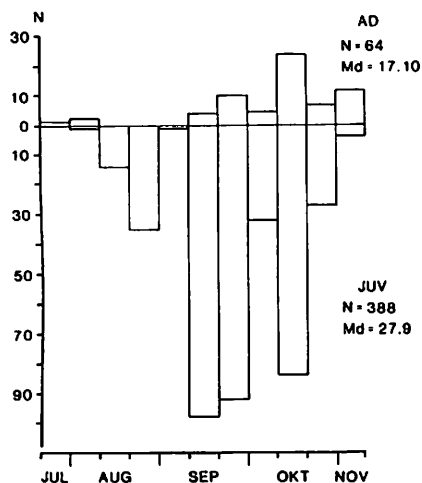
Foto: Tero Niemi

Figur 2. BRUNGLADA *Milvus migrans*

Glada *Milvus milvus*

Gladan har en utdragen sträckperiod från mitten av augusti till mitten av november. Som vanligt kom en sträcktopp i slutet av september medan en andra topp noterades i mitten av oktober. Ungproduktionen i Skåne var rekordhög under året med i medeltal 2,28 flygga ungar/häckande par ($N = 69$, Projekt Glada, Per-Olof Andersson muntl.). Trots detta blev sträcksisiffran i Falsterbo något lägre än under fjolåret (Tab. 2). En förklaring till detta är att de tre bästa sträckdagarna karakteriserades av nordvindar, då gladorna gick en bit söder om Falsterbohalvön. Dessa dagar räknades fler insträckande glador vid Stevns klint på den danska sidan än vad som iaktogs i Falsterbo. Mest utpräglad var skillnaden den 16 september med hela 122 ex vid Stevns mot 73 ex i Falsterbo och den 21 oktober med 61 ex vid Stevns mot 29 ex i Falsterbo. Mer överensstämmande siffror noterades den 27 september med 95 ex vid Stevns och 92 ex i Falsterbo och den 2 oktober med 32 ex vid Stevns och 33 ex i Falsterbo. Tidigare år har siffrorna från toppdagarna i allmänhet varit klart högre i Falsterbo jämfört med Stevns. Om man till höstens summa lägger 88 glador som sågs vid Stevns men ej i Falsterbo blir totalsumman 540, alltså något fler än 1989.

Ungfågelsandelen (86%) är hög liksom tidigare år. Vid Stevns noterades en ännu högre andel juvenila, 94 procent bland 227 åldersbestämda glador, men det är okänt hur dessa är spridda över säsongen. Majoriteten av de äldre gladorna stannar i Skåne över vintern, där man i början av januari 1991 räknade 391 ex vid fem större övernatt-

Figur 3. GLADA *Milvus milvus*

ningsplatser (Projekt Glada). Detta bör innebära att det totala övervintrande beståndet ligger kring 500 glador. Ungfågelsandelen bland övervintrarna har tidigare legat mellan 10 och 12% (Sylvén 1987, Kjellén 1990A).

I och med årets räkningar förefaller det klart att de äldre gladorna i genomsnitt sträcker något senare än ungfågeln. Tjugo dagars skillnad i mediandatum mellan unga och gamla är mycket och i november var elva av femton bestämda glador adulta. Skillnaden är dock betydligt mindre i det samlade femårs materialet (Tab. 3).

Havsörn *Haliaeetus albicilla*

En ovanligt bra höst med totalt 13 sträckande havsörnar fördelade på: 1 adult, 6 sub-adulta, 2 juvenila, 2 yngre (subad/juv) och 2 obestämda. Som mest räknades 5 ex den 21 oktober i samband med ett kraftigt kallluftsgenombrott. Detta är sannolikt den högsta dagsiffran i Falsterbo någonsin. Alla fem sågs insträckande vid Stevns klint.

Ormörn *Circaetus gallicus*

För tredje året i följd noterades ormörn i Falsterbo. En äldre fågel (2K+) vände 19 augusti och sträckte ut två dagar senare.

Brun kärrhök *Circus aeruginosus*

Den bruna kärrhöken tycks för närvarande klara sig mycket bra i Sverige och har under året bland annat konstaterats häcka på åkerfält i Skåne (Nilsson 1990). Sträckssiffran ligger kvar på fjolårets höga nivå med totalt 724 ex. En mycket kraftig topp noterades i slutet av augusti med 71 ex den 24 augusti och nytt dagsrekord på 165 ex två dagar senare. Denna rekorddag räknades även 140 insträckande bruna kärrhökarna vid Stevns klint.

Ungfågelsandelen på 81% var den högsta hittills (Tab. 3). Medeltalet för femårsperioden ligger så högt som på 78 procent. En god produktion av juvenila torde vara en

av de viktigaste orsakerna till artens populationsuppgång i sen tid. Andelen hanar bland de adulta fåglarna var högre än tidigare. Årets 48% hanar innebär en nästan jämn könsfördelning i motsats till 40% hanar i det samlade materialet. Av årets hanar var 12 (18%) födda året innan (s.k. 2K-fåglar). Vid Stevns klint var 22% av 32 hanar 2K och förhållandet mellan könen bland de äldre bruna kärrhökarna var ännu jämnare än i Falsterbo.

Hanarnas mediandatum inföll två dagar senare än mediandatum för honor och ungfåglar, som sammanföll med sträcktoppen den 26 augusti. Inte heller i det samlade femårsmaterialet är skillnaderna särskilt stora (Tab. 3). Mediandatum faller här i ordningen 26 augusti för ungfåglar, 28 augusti för honor och 1 september för hanar.

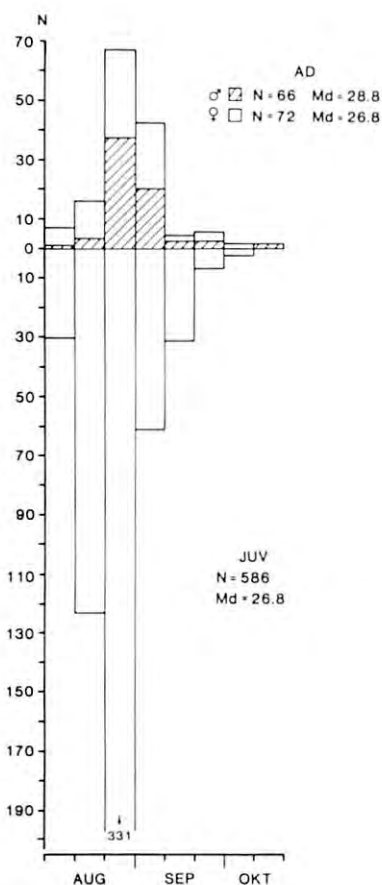
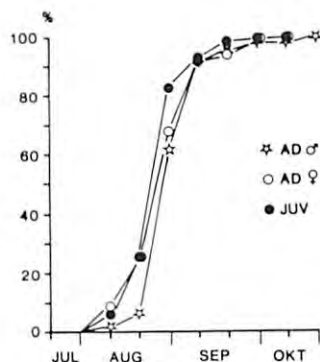

Foto: John Sandberg

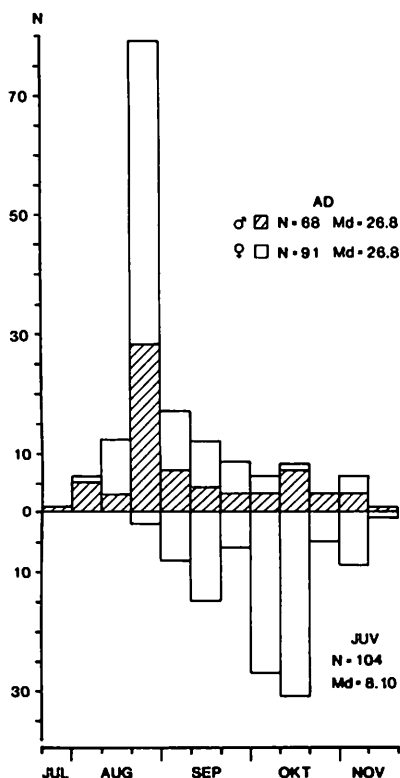
Figur 4. BRUN KÄRRHÖK *Circus aeruginosus*

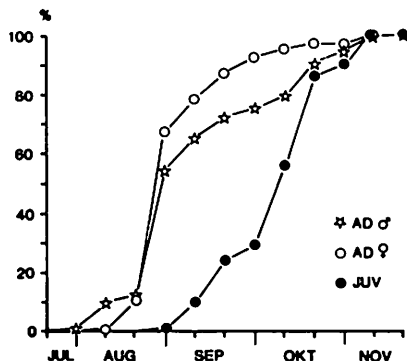
Blå kärrhök *Circus cyaneus*

Summan på 263 sträckande ligger nära medeltalet för femårsserien (258 ex). Redan den 20 juli sträckte en hane ut vid Nabben. Liksom 1989 kom sedan en kraftig topp av adulta blå kärrhök i slutet av augusti med som mest 26 ex den 24 augusti och 20 ex två dagar senare. Denna topp saknades de tre första åren. Eftersom ungfågelsandelen var högre dessa år kan man kanske tänka sig att en större andel adulta blåhökarna lämnar landet tidigare vid år med sämre gnagarförekomst. Liksom för glada räknades fler blåhök vid Stevns klint (27 ex) än i Falsterbo (14 ex) i nordvindar den 16 september. Ungfågelssträcket kommer inte igång förrän i september. Den normala toppen i slutet av denna månad försköts, sannolikt på grund av sämre sträckväder, till början av oktober. Med 40% var andelen juvenila den i särklass lägsta under femårsserien (Tab. 2). Det magra häckningsresultatet speglar sannolikt ett dåligt gnagarår i norra Skandinavien (jämför fjällvråk).

Tågordningen blev i år honor, hanar och ungfåglar, även om de båda första grupperna fick samma mediandatum. Variationerna mellan olika år har varit rätt stora hos blå kärrhök, främst beträffande hanarnas mediandatum (Tab. 3). För hela femårsserien blir ordningen honor (3.9), hanar (13.9) och ungfåglar (1.10).

Figur 5. BLÅ KÄRRHÖK *Circus cyaneus*

Andelen hanar bland de vuxna fåglarna har varierat mellan 30% och årets 43%. Genomsnittet ligger på 39 procent och tyder starkt på att det råder en sned könsfördelning hos de adulta blåhökarna. Av årets hanar var endast 3 (4%) med säkerhet 2K-fåglar. Vid Stevns var 23% av 154 bestämda blåhökare hanar medan denna andel i Falsterbo var 26%.

Ängshök *Circus pygargus*

Hela 19 sträckare innebär det högsta antalet hittills och trenden är klart ökande (Tab. 2). Detta speglar ökningen i den svenska populationen utanför Öland (Tyrberg 1990). Från Öland finns inga nyare beståndssiffror publicerade. Som mest sträckte 5 ängshökare 24 augusti, vilket innebar nytt dagsrekord. Toppen i slutet av augusti överensstämmer med motsvarande för brun kärrhök. Årets lilla material, såväl som den totala femårsserien (Tab. 3), visar ett tidigare mediandatum för adulta honor jämfört med adulta hanar. Detta är i samklang med våra båda vanliga kärrhöksarter. Andelen fjolårshanar har hela tiden varit hög i Falsterbo och i år var tre av fem hanar 2K. Detta motsäger antagandet att ängshökarna skulle stanna första sommaren i övervintningsområdena i Afrika (Cramp m.fl. 1980).

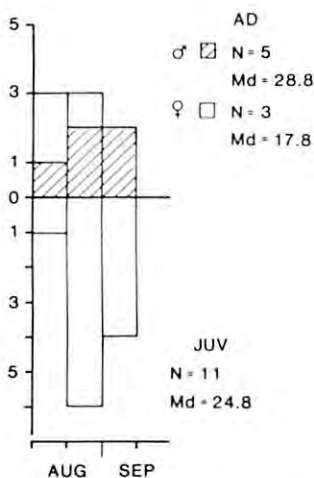

Foto: John Larsen

Figur 6. ÄNGSHÖK *Circus pygargus*

Ungfågelsandelen (58%) var hög liksom flertalet år. Mediandatum för det samlade femårsmaterialet ligger något senare än motsvarande för de adulta kategorierna (Tab. 3). Detta är i överensstämmelse med förhållandet hos övriga tropikflyttare (bivårk, fiskgjuse och lärkfalk). Vid Stevns klint sågs tre ängshökare under hösten, av vilka en inte registrerades i Falsterbo.

Stäpphök *Circus macrourus*

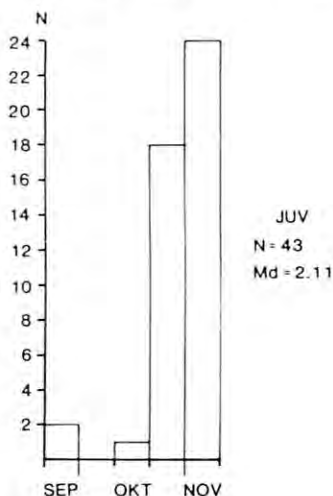
Även stäpphöken hade ett ovanligt bra år. Sammanlagt sågs två adulta hanar, 28 augusti och 10 september, samt två juvenila, 1 och 10 september. Dessutom noterades tre misstänkta stäpphökshanar som gick för långt ut för säker bestämning, en trolig stäpphökshona 27 september och en ung "stängshök". Inga stäpphökare sågs vid Stevns på den danska sidan.

Duvhök *Accipiter gentilis*

Summa 43 sträckande duvhökar innebär den högsta siffran under räkningsserien (Tab. 2). Som vanligt dominerade ungfåglaorna fullständigt. Ett försök till könsbestämning av dessa med hjälp av storleken resulterade i 17 hanar och 10 honor. Omräkning av hela femårsmaterialet ger 61% hanar av ungfåglaorna. Det verkar alltså som om de mindre och konkurrenssvagare hanarna dominerar utflyttningen i Falsterbo.

Foto: Bengt Bengtsson

Figur 7. DUVHÖK *Accipiter gentilis*

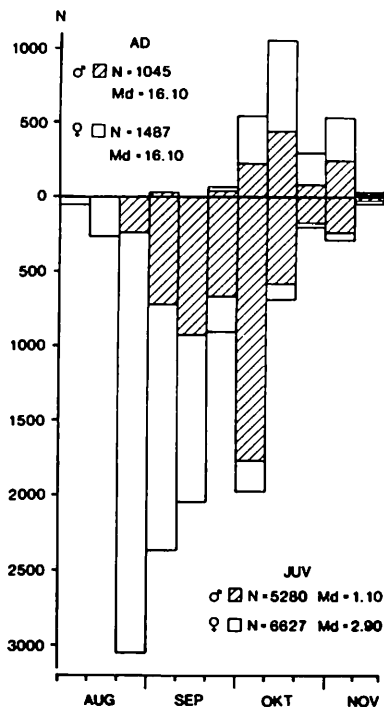
Neideman & Schönbeck (1990) erhöill 91,5% ungfåglar och bland dessa 63% hanar bland 693 duvhökar som fångats vid fasanuppfödningssanläggningar på fyra nordost-skånska gods vintertid 1980-1989. Andelen varierade en del mellan olika gods och olika år. Sannolikt fångas ungfåglar och kanske de mindre hanarna i högre utsträckning, varför siffrorna inte är helt representativa. De stöder dock antagandet att unga hanar är mest flyttningsbenägna. Liksom för sparrowhök erhålls i Falsterbo totalt ett tidigare mediandatum för unga honor (25.10) jämfört med unga hanar (2.11).

Höga sträcksiffror uppnåddes efter kalluftsgenombrott på senhösten med 10 ex den 21 oktober och 15 ex den 5 november. Den förstnämnda dagen noterades hela 17 insträckande vid Stevns klint (jämför glada). Den 22 oktober räknades 8 duvhökar såväl i Falsterbo som vid Stevns medan bevakningen inte var fullständig på Stevns den 5 november.

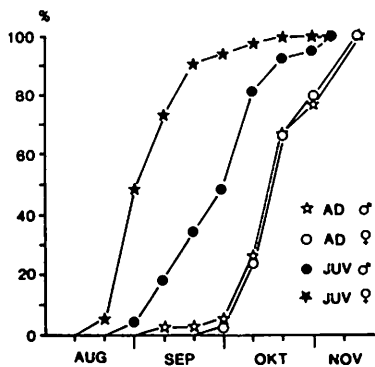
Sparvhök *Accipiter nisus*

Antalet inräknade sparrowhökar har varierat relativt lite under femårsserien (Tab. 2), men årets 14 400 innebär den näst lägsta siffran. Det relativt låga antalet kan sannolikt skyllas på tämligen dåligt sträckväder under de unga hanarnas normala sträcktopp i slutet av september. Däremot var de unga honorna, som dominerar sträcket i augusti - början av september, liksom 1989 talrikt företrädade. Högsta dagssiffra var 916 ex den 24 augusti, 725 ex den 10 september och 840 ex den 11 september. Medan mediandatum för de unga honorna (2.9) inföll ovanligt tidigt så kulminerade de unga hanarna senare än normalt (1.10). Den höga andelen honor bland ungfåglaorna (56%)

beror säkert på gynnsammare sträckväder vid tiden för sträckmaximum. I hela femårsmaterialet utgjorde hanarna 51% av de juvenila, vilket överensstämmer exakt med Newtons (1986) siffra från ett stort antal kullar ifrån Storbritannien. Ungfågelsandelen bland sträckarna har varierat förvånansvärt lite sedan 1987 (Tab. 2), men årets 83% är det högsta värdet hittills. Då sträcktopparna för gamla och unga är väl skilda kan en hög ungfågelsandel antingen bero på ett ovanligt bra häckningsutfall eller relativt sämre väder under de adulta sparvhökarnas sträcktopp. Då flertalet sydliga rovfåglar uppvisar hög andel juvenila 1990, kanske det förstnämnda alternativet väger tyngst.

Figur 8. SPARVHÖK *Accipiter nisus*

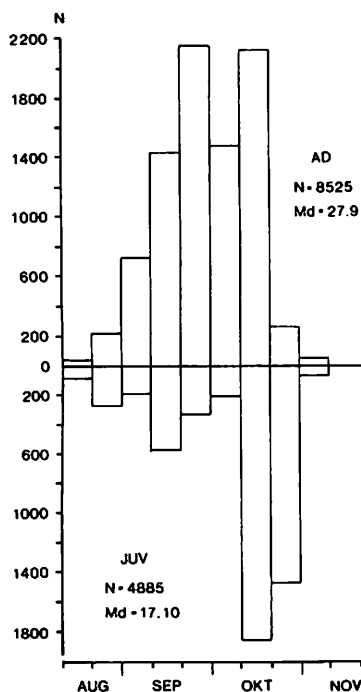
Den tidsmässiga skillnaden mellan adulta hanar och honor blev mindre än tidigare år och medianen för båda grupperna inföll den 16 oktober. För hela femårsserien kulminerar emellertid hanarna tre dagar senare än honorna (Tab. 3). Andelen honor bland de äldre sparvhökarna var i år högre än tidigare (59%), jämfört med en jämn fördelning i hela materialet med 51% honor. Vid Stevns klint räknades drygt 7000 sparvhökar under hösten. En studie av enskilda dagar visar större skillnader än för flertalet andra arter. Sålunda räknades till exempel 1134 ex vid Stevns mot 430 ex i Falsterbo den 26 augusti och 461 ex vid Stevns mot 916 ex i Falsterbo den 24 augusti. Här spelar vindriktning men sannolikt också olika uppmärksamhet på arten, som ofta sträcker spritt på en bred front, in.

Ormvråk *Buteo buteo*

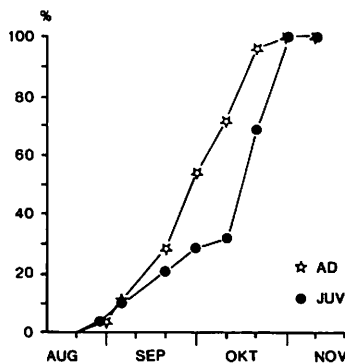
Drygt 13 400 ormvråkar är något fler än 1989. Liksom för glada gick sträcket vissa dagar i nordvind söder om Falsterbohalvön, varvid högre antal räknades på den danska sidan. Sålunda noterades 1283 ex vid Stevns mot 842 ex i Falsterbo den 16 september, 1455 ex vid Stevns mot 1000 ex i Falsterbo den 20 oktober och 2663 ex vid Stevns mot 1639 ex i Falsterbo den 21 oktober. Totalt räknades närmare 2500 ex på den danska sidan som ej noterades i Falsterbo. Detta innebär att åtminstone 16 000 ormvråkar torde ha lämnat Sydvästskåne under hösten. Högsta dagssiffran i Falsterbo var 2324 ex den 17 oktober.

Liksom tidigare noterades en liten ungfågelstopp i augusti. De adulta ormvråkarna dominerade sedan till mitten av oktober, medan ungfågeln övervägde i slutet av säsongen. Mediandatum var, liksom totalt för femårsperioden (Tab. 3), väl skilda för de båda grupperna. Årets ungfågelsandel på 36% ligger två procent under medeltalet för hela serien. Bäst resultat nåddes efter den varma sommaren 1988, medan variationerna i övrigt inte varit så stora (Tab. 2). Även om andelen adulta är klart högre bland de ormvråkar som övervintrar i Sverige (Kjellén 1990A) så pekar resultaten i Falsterbo på en årlig ungrproduktion på mellan 1 och 2 flygga juvenila per par, vilket förefaller rimligt.

Ormvråken är en mycket variabel art med en variation från nästan helvita till övervägande svarta (ryssvråk) individer. Vi har i år försökt skilja vita så kallade "Börreingevråkar" från mer normala exemplar. För att klassas som vita krävdes att åtminstone hela undersidan var vit, men ofta är även oversidan övervägande vit. Dessa vita

Figur 9. ORMVRÅK *Buteo buteo*

exemplar antas representera en sydlig population. Veterligen är Börringevråkar regelbundna i Skåne men mycket sällsynta upp till Mellansverige medan de praktiskt taget saknas i Norrland. Vi var intresserade av att se om sträcktid och ungfågelsandel skilde sig från "normala" ormråkar. Resultatet presenteras i Figur 10. Totalt åldersbe-

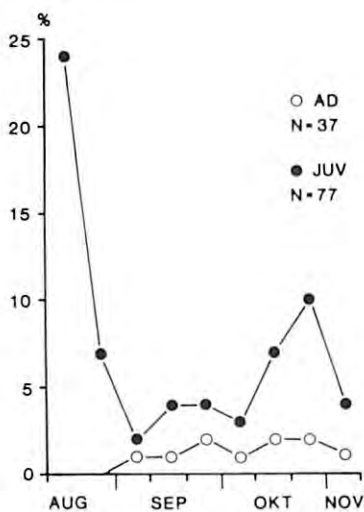

Foto: Sture Persson

Figur 10. Andelen "vita" bland de bestämda ormråkarna under säsongen

Percentage of light-coloured Buzzards

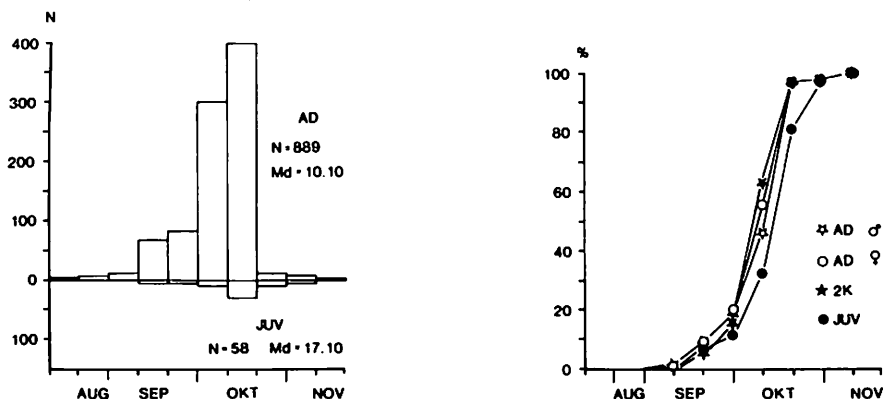
stämde 114 vita ormråkar. Andelen var klart högre bland de juvenila (8% av de bestämda) jämfört med de adulta (1%). Det finns inga bevis för att ungfåglar skulle vara generellt vitare än adulta och många vita ormråkar ingår i det häckande skånska beståndet. Därför tolkar jag resultatet som att en större andel av den sydliga kontingent som representeras av de vita individerna övervintrar som adulta jämfört med mer normalfärgade ormråkar. Detta stöder antagandet att det främst är lokala häckare som övervintrar i södra Sverige. Den höga andelen vita ormråkar i augusti, då antalet sträckare är mycket lågt, tyder på att det främst är lokala fåglar som rör på sig i början av säsongen. Andelen vita bland de adulta visar en svagt stigande tendens under hösten medan ökningen är mer tydlig för ungfågarna (Fig.10). Mediandatum för de vita ungfågarna ligger fyra dagar senare än för övriga. Materialet är relativt litet men antyder att nordligare ormråkar generellt lämnar landet tidigare än mer sydliga populationer.

Fjällvråk *Buteo lagopus*

Årssumman på 947 ex motsvarar fjolårets men ligger klart under åren 1986-1987 (Tab. 2). Ytterligare 75 ex noterades insträckande vid Stevns klint under tre dagar med nordvind. I Falsterbo räknades som mest 172 ex den 2 oktober, 150 ex den 13 oktober och 151 ex den 17 oktober. Vad som främst karakteriserade hösten var den mycket låga andelen ungfåglar (6%). Detta bör spegla ett osedvanligt dåligt häckningsutfall i Skandinavien, liksom för blå kärrhök. Under femårsserien har vi inte

fått med något gnagarar i norr då ungfågelsandelen kan förväntas stiga klart över värdena i Tabell 2.

Sannolikt främst beroende på olämpligt sträckväder i slutet av september inföll mediandatum något senare än normalt. Som vanligt kulminerade sträcket av juvenila fjällvråkar senare än de adulta. Liksom 1989 separerades adulta hanar, adulta honor och 2K-fåglar. Totalt bestämdes 44% av de äldre fjällvråkarna. Omräknat utgjorde fjolårsfåglarna 9% av sträckarna med den 8 oktober som mediandatum. Liksom då passerade honorna något tidigare än hanarna (mediandatum 8 respektive 12 oktober), vilket är samstämmigt med flertalet andra arter där könen kan separeras. Förklaringen torde vara att honorna inleder och avslutar ruggningen tidigare.

Figur 11. FJÄLLVRÅK *Buteo lagopus*

Mindre skrikörn *Aquila pomarina*

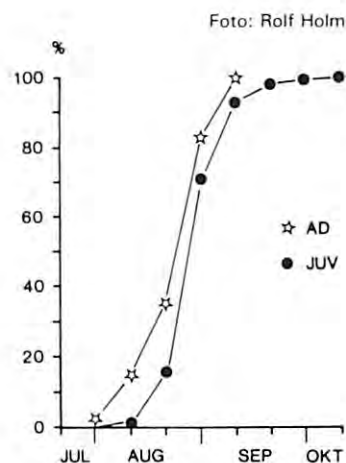
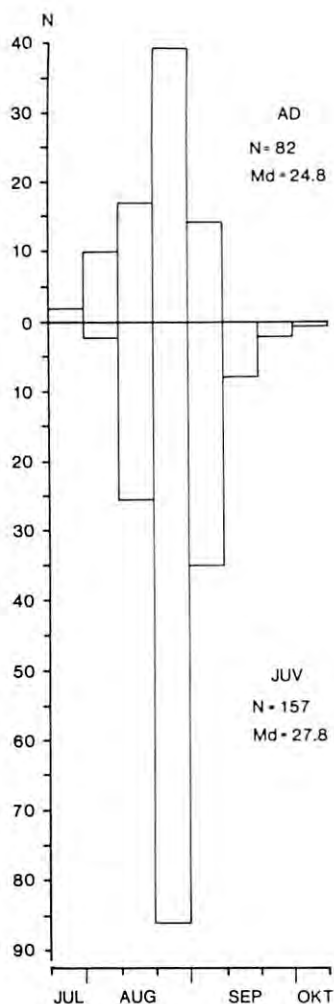
Efter två säsonger med osedvanligt många mindre skrikörnar iaktogs två individer, vilket är mer normalt. En subadult vände den 25 augusti och följande dag vände en annan subadult, troligen 2K.

Kungsörn *Aquila chrysaetos*

Den 13 oktober vände 1 juvenil och den 21 oktober vände 1 subadult och 1 juvenil. Detta innebär ett normalt resultat, eftersom kungsörnen är förvänsansvärt fåtalig i Falsterbo.

Fiskgjuse *Pandion haliaetus*

Antalet sträckande fiskgjusar har under femårsperioden varierat mellan 102 och 255. Under de senaste fyra åren varierade antalet adulta mellan 65 ex 1987 och 156 ex 1988. Då det svenska beståndet skattats till 2000 par (Nilsson 1981) passerar endast ett ringa antal Falsterbo. Fiskgjusen skyggar inte nämnvärt för havet och variationerna mellan åren är sannolikt främst väderberoende. Emellertid får vi troligen ett bra mått på reproduktionen. Årets 66% ungfåglar är den högsta noteringen hittills och antyder en lyckad häckningssäsong.

Figur 12. FISKGJUSE *Pandion haliaetus*

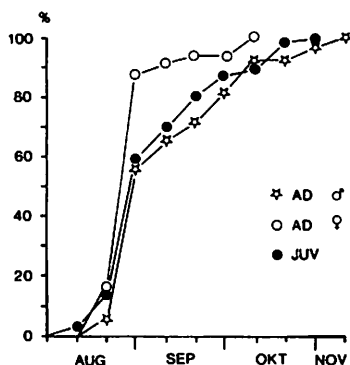
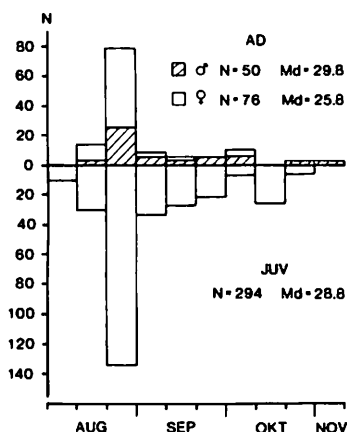
Som vanligt inträffade sträcktoppen i slutet av augusti med en något senare kulmination för de juvenila fiskgjusarna. Detta överensstämmer väl med medeltalen för femårsserien (Tab. 3). Bästa sträckdagar var 25 ex den 19 augusti, 23 ex den 24 augusti och 37 ex den 27 augusti. Årets senaste fiskgjuse passerade den 13 oktober. Dags-siffrorna från Stevns klint ligger väsentligt under Falsterbos och antyder ett mindre koncentrerat insträck än för flertalet andra rovfåglar. Av 21 åldersbestämda fiskgju-sar vid Stevns var 62% juvenila, en god överensstämmelse.

Tornfalk *Falco tinnunculus*

Totalt 420 sträckande tornfalkar innebär ett medelresultat (Tab. 2). Jämfört med tidigare år erhöles en ovanligt tidig sträcktopp redan i slutet av augusti. De relativt låga antalen i september kan förklaras av generellt sämre sträckväder. Som mest räknades 42 ex den 24 augusti och 45 ex två dagar senare. Den senare dagen noterades 58 insträckande vid Stevns klint, som annars allmänt låg klart under Falsterbos siffror.

En ovanligt tydlig tågordning noterades med följden adulta honor, juvenila och adulta hanar. De flesta tidigare åren har skillnaderna varit mindre, men det samlade femårsmaterialet visar samma ordning men generellt senare mediandatum (Tab. 3). Andelen juvenila har under fem år endast varierat mellan 68 och 73%. Detta tyder på en jämnt god ungproduktion. Procentandelen hanar bland de gamla tornfalkarna har varierat rätt mycket, från årets 40% till 59% 1989. Genomsnittet för femårsserien ligger på exakt 50%. Då honorna har ett tidigare sträckmaximum är det naturligt att årets tidiga sträcktopp gav låg andel hanar. Studier av i Skåne övervintrande tornfalkar har visat att de adulta hanarna dominerar (Kjellén 1990A).

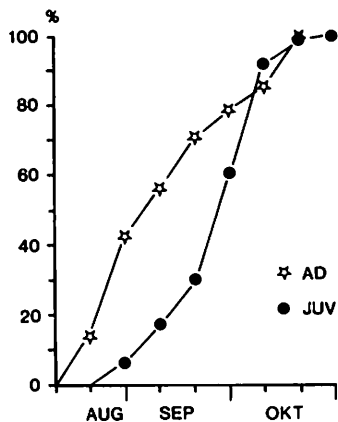
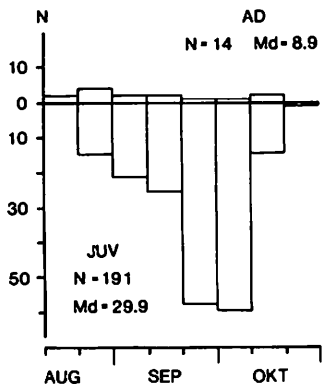
Figur 13. TORNFALK *Falco tinnunculus*

Stenfalk *Falco columbarius*

Stenfalken "reste sig" från fjolårets bottennotering, men 205 sträckare är färre än de tre första åren (Tab. 2). Endast 9% har säkert kunnat åldersbestämmas medan 56% förts till gruppen honfärgade (honor eller ungfåglar). De fåtaliga bestämda adulta stenfalkarna hade ett klart tidigare mediandatum än ungfågarna. Omräkning av hela femårsmaterialet ger ett betydligt tidigare mediandatum för adulta honor, 31 augusti, jämfört med adulta hanar, 6 oktober. Ungfågelnas topp ligger mittemellan, den 21 september. Ordningen är densamma som för tornfalk och speglar säkert verkligheten. Dock har svårigheter att bestämma adulta honor när dessa ruggat färdigt i september sannolikt lett till ett väl tidigt mediandatum för denna kategori.

Ungfågelsandelen var i år rekordhög med 93%. Värdet har hela tiden legat för högt för att spegla det verkliga förhållandet under höststräcket (Tab. 2). Detta visar att de äldre stenfalkarna koncentreras mindre till Falsterbo än de juvenila. Om ungfågelsandelen speglar häckningsresultatet i Skandinavien ter sig osäkert.

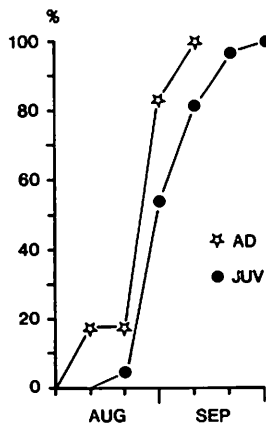
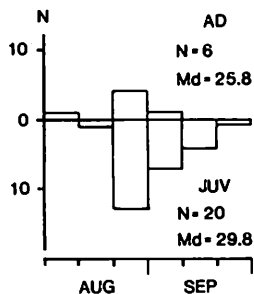

Figur 14. STENFALK *Falco columbarius*

Lärkfalk *Falco subbuteo*

Liksom föregående år kulminerade de gamla lärkfalkarna tidigare än ungfågelnarna. I det samlade femårsaterialet inföll medianen den 27 augusti för adulta och den 10 september för juvenila. Antalet sträckare har varierat mellan 29 och 71 ex med ett medeltal på 43 individer. Hösten 1990 räknades maximalt 4 ex under tre olika dagar i slutet av augusti och summan slutade på relativt låga 32 exemplar. Ungfågelsandelen (81%) var den lägsta hittills. Detta skulle möjligen kunna antyda ett sämre häckningsresultat men det är osäkert om reproduktionen speglas av sträcksiffrorna i Falsterbo. En alternativ förklaring är att relativt sämre sträckväder i september bidrog till årets lägre andel juvenila.

Figur 15. LÄRKFAK *Falco subbuteo*

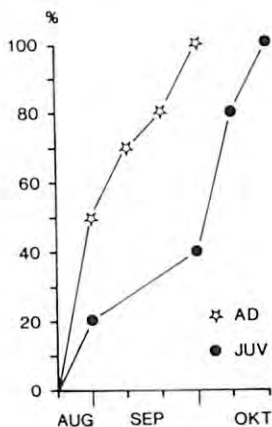
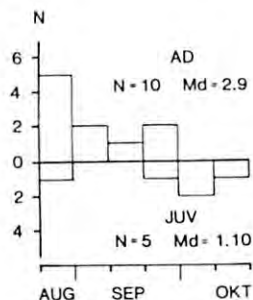
Lärkfalk, juv

Foto: Jens B Bruun

Pilgrimsfalk *Falco peregrinus*

Antalet sträckare har varierat mellan 15 och 28 per säsong (Tab. 2). Årets låga siffra kan möjligen hänföras till sämre väder under den normala sträcktoppen i början av september. Liksom tidigare sträckte de äldre falkarna tidigare än de juvenila. Ur Tabell 2 kan också utläsas att ungfågelsandelen varit högst de år då flest pilgrimsfalkar iakttogs. Variationerna i antalet adulta mellan åren är mindre än för de juvenila. Det är dock oklart om häckningsresultatet i Skandinavien speglas i Falsterbo. Några individer med karaktärer av den östliga rasen *F. p. calidus* som noterades 1989 sågs ej i år. Av 36 könsbestämda adulta pilgrimsfalkar under de fem åren var 21 (58%) hanar, och av 22 könsbestämda ungfåglar var 12 (55%) hanar. Vid Stevns noterades endast två insträckande pilgrimsfalkar under säsongen, av vilka ingen sågs i Falsterbo.

Figur 16. PILGRIMSFALK *Falco peregrinus*

Jämförande räkningar vid Ottenby

Främst med syfte att jämföra åldersfördelningen hos fjällvråk räknades i samarbete med Ottenby Fågelstation för andra hösten i rad sträckande rovfåglar vid Ölands södra udde perioden 15 september till 26 oktober. Räkningarna utfördes liksom i Falsterbo i mån av sträck under hela den ljusa delen av dygnet. Som räknare alternerade Patrik Granlund, Fredrik Haas och Daniel Steen. Det samlade resultatet presenteras i Tabell 4 tillsammans med artsummorna för 1989.

Tabell 4. Antalet inräknade sträckande rovfåglar för olika kategorier vid Ottenby 15.9 - 26.10 1990 samt totalantal från 1989.

Number of migrating raptors of different species at Ottenby 15.9 - 26.10 1990 and totals from 1989.

	Adulta			Juvenila			Q-f	Obest	Totalt	1989
	♂	♀	Σ	♂	♀	Σ				
Bivråk						9		1	10	36
Havsörn			1			1			2	2
Brun kärrhök		1	1			2	1		4	1
Blå kärrhök	8	6	13			32			46	47
Duvhök	1	1	2	5	4	9		2	13	1
Sparvhök	22	20	42	39	129	168		240	450	450
Ornvråk			10			26		35	71	58
Fjällvråk	144	142	484			161		275	920	432
Kungsörn									0	1
Fiskgjuse			1					2	3	11
Tornfalk	2	2	4			5	14	2	25	4
Stenfalk	4	1	5			5	21	3	34	13
Lärkfalk			1			5			6	3
Pilgrimsfalk						1		1	2	3
Summa									1586	1062

Rovfågelsträcket vid Ottenby är inte av samma storleksordning som i Falsterbo. I år räknades drygt 500 rovfåglar fler än 1989. Hela ökningen faller på fjällvråk, den enda art som normalt är talrikare vid Ottenby än i Falsterbo.

Bivråkssträcket var i stort sett över när räkningarna inleddes, men Sögar & Österby (1989) har visat att ungfågelsandelen är klart högre än i Falsterbo. Den sena starten gör också att en hel del adulta blå kärrhökar kan förmodas ha sträckt innan räkningarnas början. Jämfört med föregående år var summan på 46 individer endast en lägre. I Falsterbo sträckte under motsvarande period 1990 121 blå kärrhökar. Hanandelen bland de adulta vid Ottenby var 57% jämfört med 23% året innan, men materialet är rätt litet. Ungfågelsandelen på 70% överensstämmer väl med motsvarande andel i Falsterbo under samma tid, som var 69%.

Under räkningarna vid Ottenby 1947-1956 sträckte totalt 20 duvhökar och årssummorna varierade mellan 0 och 5 ex (Edelstam 1972). I Falsterbo räknade man 1949-1960 totalt 16 duvhökar, med 6 ex som högsta årssiffra (Alerstam m.fl. 1974). Vid Ottenby avslutades räkningarna i och med oktober medan man i Falsterbo räknade in i november några år och därmed täckte duvhökens sträckperiod bättre. Detta kan tol-

kas som att duvhöken var något vanligare vid Ottenby jämfört med Falsterbo på 1950-talet. Något överraskande tycks förhållandet nu vara det omvända med 14 sträckare vid Ottenby under räkningarna 1989-1990 mot 31 dito i Falsterbo under motsvarande tid de båda åren. Uppenbart är i alla fall att arten är klart frekventare på båda lokalerna idag jämfört med 1950-talet, vilket bör spegla en större population.

Sparvhöken var den näst vanligaste rovfågeln vid Ottenby med 450 sträckande båda åren. Detta kan jämföras med ett medeltal på 394 ex från räkningarna på 1950-talet, där man räknade hela perioden augusti till oktober (Edelstam 1972). Även om dessa räkningar inte var speciellt inriktade på rovfåglar, verkar det som om sparvhöken är väl så talrik numera. Något olika bestämningsrutiner gör att resultaten beträffande sparvhök inte är helt jämförbara med Falsterbos. Liksom 1989 var ungfågelsandelen (87%) bland de bestämda högre än i Falsterbo. Mediandatum för de olika kategorierna skiljer sig endast obetydligt och den mycket höga andelen unga honor (som har tidigast sträcktopp i Falsterbo) förefaller orealistisk.

Ormvråken ses i jämförelsevis mycket liten omfattning vid Ottenby. Sträcket kommer normalt inte igång förrän i mitten av september, varför den sena räkningsstarten inte torde ha påverkat bilden nämnvärt. Totalt inräknades 58 ormvråkar 1989 och 71 ex 1990. Båda åren var ungfågelsandelen 72%, vilket är avsevärt högre än i Falsterbo och tyder på att det främst är oerfarna juvenila fåglar som hamnar vid Ottenby. Framför allt de adulta sträckarna kan vara fåglar ur den öländska populationen. Under räkningarna på 1950-talet noterades i medeltal 35 ormvråkar årligen (Edelstam 1972).

Det sträcker nästan lika många fjällvråkar förbi Ottenby som vid Falsterbo

Foto: John Larsen

Efter en ovanligt låg summa 1989 var årets 920 sträckande fjällvråkar av samma storleksordning som i Falsterbo med 947 exemplar. Som mest räknades 383 ex den 1 oktober, 138 ex den 8 oktober och 131 ex den 12 oktober. Att rörelserna har samband med sträcket i Falsterbo visas av sträcktoppar där såväl den 2 som den 13 oktober,

alltså bara en dags förskjutning. Mediandatum för såväl gamla honor som gamla hanar inföll 1.10, vilket är sju respektive elva dagar tidigare än i Falsterbo. De juvenila fjällvråkarna hade mediandatum 8.10 vid Ottenby mot 17.10 i Falsterbo. Ungfågelsandelen på 25% var, liksom föregående år, klart högre än i Falsterbo med rekordlåga sex procent. Samma förhållande tycks gälla för flertalet rovfåglar. En andel 2K-fåglar på 25 procent verkar misstänkt hög jämfört med de 9 procent som registrerades i Falsterbo. Hösten 1989 noterades 9% fjolårsfåglar i Falsterbo mot 10% vid Ottenby. Med 51 procent hanar av de adulta fjällvråkarna var könskvoten betydligt jämnare än året innan, då honorna övervägde, och jämförbar med 53 procent hanar i Falsterbo. Under räkningarna 1947-1956 sågs mellan 43 och 340 fjällvråkar årligen med ett medeltal på endast 158 exemplar (Edelstam 1972). Det är svårt att tro att fjällvråken skulle varit så mycket sällsyntare på den tiden, men det förefaller heller inte helt sannolikt att dåtidens observatörer skulle missa huvuddelen av fjällvråksträcket.

Foto: Jens B Bruun

Totalt 25 sträckande tornfalkar var betydligt fler än 1989. Omräknat var 12% adulta hanar, 24% adulta honor och 64% ungfåglar. Mediandatum för hanarna inföll senare än för de båda övriga kategorierna. Då en del tornfalkar sträcker innanräkningarna kom igång på säsongen bör man inte dra för stora växlar på resultaten. Stenfalken var även den mer talrik än säsongen före. Omräknat sträckte 12% hanar, 15% honor och 75% ungfåglar. Här kan främst noteras att ungfågelsandelen var lägre än i Falsterbo med 93 procent juvenila.

Under perioden mellan 7 och 22 oktober sågs unga jaktfalkar dagligen med 1-2 ex, men något utsträck kunde ej konstateras. Med ledning av dräktkaraktärer uppskattade observatörerna att minst fem olika individer var inblandade. I Falsterbo gjordes endast en observation av jaktfalk i oktober utanför räkningarna.

Referenser

- Alerstam, T., Roos, G., Ulfstrand, S. & Österdahl, L. 1974. Visible Bird Migration at Falsterbo, Sweden. - Vår Fågelvärld Supplement 8. Lund.
- Cramp, S. & Simmons, K.E.L. (red.) 1980. The Birds of the Western Palearctic vol. 2. Oxford University Press, Oxford.
- Edelstam, C. 1972. The Visible Migration of Birds at Ottenby, Sweden. - Vår Fågelvärld Supplement 7. Stockholm.
- Kjellén, N. 1988. Ålders- och könsfördelning hos sträckande rovfåglar över Falsterbohalvön höstarna 1986 och 1987. - Anser 27: 99-116.
- Kjellén, N. 1989. Ålders- och könsfördelning hos sträckande rovfåglar över Falsterbohalvön hösten 1988. - Anser 28: 1-16.
- Kjellén, N. 1990A. Köns- och åldersskillnader hos flyttande och övervintrande rovfåglar i Skåne. - Vår Fågelvärld 49: 211-220.
- Kjellén, N. 1990B. Ålders- och könskillnader hos flyttande rovfåglar över Falsterbohalvön hösten 1989. - Anser 29: 173-190.
- Neideman, C. & Schönbeck, E. 1990. Erfarenheter från 10 års ringmärkning av fångade duvhökar. - Anser 29: 245-260.
- Newton, I. 1986. The Sparrowhawk. Poyser, Berkhamsted.
- Nilsson, L. 1990. Brun kärrhök-häckning i raps. - Anser 29: 214.
- Nilsson, S.G. 1981. De svenska rovfågelbeståndens storlek. - Vår Fågelvärld 40: 249-262.
- Sylvén, M. 1987. Verksamheten inom Projekt Glada 1986. - Vår Fågelvärld 46: 137-143.
- Søgaard, S. & Østerby, G. 1989. Höststräcket av bivråk *Pernis apivorus* vid Falsterbo 1977-86. - Vår Fågelvärld 48: 191-201.
- Tyrberg, T. 1990. Fågelrapport för 1989. - Vår Fågelvärld 49: 389-434.

Summary

For the fifth year in succession the migration of raptors over the Falsterbo peninsula was studied almost daily from the beginning of August until mid-November. The results from 1986-1989 have been published earlier (Kjellén 1988, 1989, 1990B). The purpose was to investigate differences in migration patterns between ages and sexes in the various species. Generally two mobile observers were counting as close to the migrants as possible.

The results from 1990 are presented in Table 1, while Table 2 gives annual totals and the percentage of juveniles for the whole five-year period. The median date for various categories of raptors each year, and for the five-year period, is shown in Table 3. In the figures the material for each species is presented in decades. If the number of identified birds was sufficient, unidentified individuals were divided between age and sex groups in proportion to the percentages of the latter. Adults and juveniles, and sometimes the sexes, have been separated in the figures. The median date (Md) is given for each category together with the number of counted individuals (N). A cumulative diagram shows the total percentage of various categories having migrated at a certain time.

Adult Honey Buzzards occurred in rather low numbers. The average number of adults during this five-year period is lower than in the period 1977-1986 covered by Søgård & Østerby (1989), while the percentage of juveniles (7%) was more normal. The Red Kite had another very good breeding season which is reflected in a total of

452 migrants and a high percentage of young birds (86%). Most of the adult kites winter in Scania. Another species which is increasing in Scandinavia is the Marsh Harrier. This years total was 724 birds with a record number of 165 birds on 26 August. As in most other species where the sexes can be separated, the females tend to migrate earlier than the males (Table 3). A total of 19 Montagu's Harriers is the highest number so far.

Most southerly breeders seem to have had a rather good breeding season. The opposite is true of the northerly Hen Harrier and Rough-legged Buzzard with the lowest percentage of juveniles so far (Table 2). This probably reflects a poor rodent-year in northern Scandinavia. A peak of adult Hen Harriers already in August is another sign of this.

The Goshawk presently has a positive population trend in Sweden. Only small numbers of primarily juveniles leave the country in autumn. The smaller, weaker sex dominates at Falsterbo with 61% young males. The most common migrant was again the Sparrowhawk (Table 1). The totals and the percentage of young have varied rather little during the five-year period. Due to northerly winds on some days with a good migration unusually high numbers of Common Buzzards passed south of the Falsterbo peninsula. Apart from the 13 400 Buzzards counted at Falsterbo about 2500 more were seen at Stevns klint on the Danish side on three days in September and October. The percentage of juveniles was 36, close to the average for the five years.

Although only a small proportion of the Ospreys breeding in Scandinavia are seen at Falsterbo, this year's high level of juveniles (66%) indicates a good breeding result. The Kestrel, like the Sparrowhawk, shows a surprisingly steady proportion of juveniles over the five years (Table 2). Females outnumbered males explaining the higher level of males wintering in Scania (Kjellén 1990A).

More unsuitable weather in September might be a reason for the lower number of Peregrines compared to the previous year.

As in 1989, comparable counts were conducted at Ottenby, Öland (Table 4). The most interesting migrant here is the Rough-legged Buzzard. This year's total was close to that of Falsterbo, but the proportion of juveniles (25%) was considerably higher. Compared to the general count at Ottenby in 1947-1956 (Edelstam 1972), most raptors seem to be more numerous today.

Nils Kjellén, Ekologihuset, S-223 62 Lund

